

захисту його пріоритетних фінансових інтересів від зовнішніх і внутрішніх загроз.

До методів управління фінансово-економічною безпекою підприємства належать:

- організаційно-адміністративні – реалізуються за допомогою прямого впливу на об'єкт управління з використанням адміністративної влади і примусу;
- економічні методи – для них є характерним непрямий вплив на об'єкт управління через його економічні інтереси й створення матеріальної мотивації для осіб, відповідальних за стан фінансово-економічної безпеки підприємства;
- соціально-психологічні – як доповнення до організаційних, адміністративних та економічних методів, в основі їх реалізації – закони функціонування психіки людини;
- інституційно-правові – передбачають створення відділу економічної безпеки;
- інформаційні – реалізуються за допомогою механізму оперативного реагування на загрози інформаційної безпеки, а також при поширенні негативної інформації про підприємство.

Сьогодні кожне підприємство має чітко орієнтуватися в складних умовах ринкових відносин, правильно оцінювати виробничий та економічний потенціал, стратегію подальшого розвитку, володіти методологією управління системою фінансової безпеки з метою забезпечення платоспроможності та фінансової стійкості.

Список використаних джерел:

1. Подольчак Н.Ю., Карковська В.Я. Організація та управління системою фінансово-економічної безпеки: навч. посіб. Львів: Видавництво Львівської політехніки, 2014. 268 с.
2. Яременко С.М. Економічна безпека банків та способи її забезпечення // Фінанси, облік і аудит: збірник наукових праць. К.: КНЕУ, 2009. № 13. С. 136–145.

ІННОВАЦІЙНА СТРАТЕГІЯ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Коротаєва О.В., аспірант, Запорізький національний університет

Сталий розвиток підприємств в сучасній економіці в повній мірі залежить від інноваційної складової підприємств. Сучасна наука не має жодної догми. Існуючі в теорії і практиці підходи до управління інноваційною діяльністю підприємств і оцінкою рівня її розвитку не містять чітких, однозначних трактовок критеріїв вибору стратегії інноваційного розвитку, а також інструментів і методів стимулювання впровадження нововведень у конкретних ситуаціях.

Стратегія підприємства має відповідати таким критеріям:

- найвигідніший напрямок розвитку господарської діяльності;
- унікальність підприємства;

- ресурси (фінансові, трудові, матеріальні), необхідні для використання;
- можливий прибуток отриманий в результаті розвитку цих напрямів [1].

Протягом останніх років Україна не має ефективної інноваційної стратегії, яка б враховувалась та мала підтримку серед усіх категорій вітчизняних інноваторів та експертів. Дуже складною є ситуація в промисловості – в цьому напрямку всі уряди попередніх років не змогли запровадити суттєвих змін, а тренд загальної деіндустріалізації економіки країни став домінувати в останні роки. Події сьогодення, війна може остаточно поховати вже існуючі напрацювання науки та інновацій в промисловому середовищі. З другого боку вона надає нові можливості. Чи зможемо ми скористатись ними повноцінно і належним чином використати інноваційні екосистем, які є в останні роки? Чи можливо необхідно радикально змінити та перезавантажити такі відносини? [2].

Ефективна інноваційна стратегія підприємства має поєднувати різні підходи та враховувати як внутрішні, так і зовнішні чинники. Також інноваційні стратегії великих, середніх та малих підприємств будуть значно відрізнятися, враховуючи їх ресурси та можливості.

Сталий розвиток промисловості технологічно розвинених держав неможливий без розвитку авіаційної галузі України, яка продовжує займати одну із провідних ролей по розробкам у сфері авіації та належить до складу дев'яти країн, які мають замкнутий технологічний цикл створення і виробництва авіатехніки [3].

Менеджмент підприємства є основою ефективності підприємницької діяльності. Своєчасні та правильні управлінські рішення забезпечують повноту досягнення поставлених стратегічних цілей та подальший розвиток підприємства.

Сьогодні потрібні додаткові заходи щодо активізації виробничого, наукового та інноваційного потенціалу. Для прискорення активізації інноваційної діяльності промислового виробництва в сучасних умовах актуальним є використання у вітчизняній практиці позитивного зарубіжного досвіду щодо створення екосистеми інновацій, наповнених середнім і малим інноваційним бізнесом, для задоволення власних потреб і потужного експорту. Найпоширенішою практикою у цьому питанні залишаються індустриальні парки як ефективний інструмент впливу на соціально-економічний розвиток країни і на підвищення рівня конкурентоспроможності конкретного регіону.

Отже, кожен рівень планування на підприємстві повинен спрямовуватися на інноваційний розвиток. При цьому реалізація інноваційної стратегії на підприємстві полягає в організації управління інноваційними перетвореннями, що за своїм змістом поєднує в собі методи стратегічного, інноваційного управління та менеджменту проектів.

Список використаних джерел

1. Єпіфанова І.Ю. Управління інноваційною діяльністю промислових підприємств: теоретико-методологічні аспекти фінансового забезпечення : монографія. Вінниця : ВНТУ, 2019. 384 с.

2. Інноваційний розвиток в промисловості – що має змінити війна? [Електронний ресурс] - Режим доступу: <https://www.industry4ukraine.net/publications/innovacijnyj-rozvytok-v-promyslovosti-shho-maye-zminyty-vijna/>.

3. Карпов А.Л. Конкурентоспособность: тактика и стратегия промышленного предприятия: монографія [Текст] А.Л. Карпов. – Омск.: ОмГУ, 2009 – 180 с.

НАУКОВІ ПІДХОДИ ДО ВИВЧЕННЯ СУТНОСТІ ДЕРЖАВНОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЕКОНОМІКИ

Котелевець Д. О., канд. екон. наук, докторант, Міжнародний науково-технічний університет імені академіка Юрія Бугая, м. Київ, Україна

Державне регулювання економіки – це складна система, яка у своєму ядрі є сталим об'єктом, що невіддільно пов'язаний із розвитком економічних відносин у суспільстві. Проте, в різних умовах економічного розвитку країн така система може набувати різних особливостей та специфічних рис. При цьому в будь-якому випадку ефективність функціонування такої системи є об'єктивно важливою складовою забезпечення розвитку економічних відносин.

Враховуючи надзвичайну важливість державного регулювання для розвитку економічних систем різних типів, нині ці питання активно вивчаються науковцями в усьому світі. Насамперед науковці намагаються обґрунтувати роль держави в розвитку таких систем, враховуючи специфічні риси їх функціонування. Також важливими є питання пошуку меж державного втручання в економічні процеси та початок роботи ринкових механізмів. При цьому в різних країнах державне регулювання повинно враховувати історичні, ментальні, культурні особливості розвитку окремих територій, держав та регіонів. Отже, державне регулювання економіки як об'єкт наукового пізнання є актуальним питанням для постійного поглиблення нових теоретичних та прикладних положень формування і здійснення такого регулювання.

Державне регулювання економіки є важливою складовою розвитку не лише господарських відносин, але й не завжди явно, опосередковано впливає і на розвиток інших соціальних систем [2; 12]. Світова економічна думка, визначаючи сутність державного регулювання економіки, у широкому розумінні поняття державного регулювання економіки трактує як державне втручання; у звуженій інтерпретації в поняття державного регулювання включають лише адміністративно-правову регламентацію підприємницької діяльності, що не відображає повною мірою сутність процесів державного регулювання [5]. Погоджуємося з цією позицією і саме тому поділяємо думку Г. Третяк, яка зауважує, що «державне регулювання економіки – це створення приблизно однакових стартових умов для формування, становлення і розвитку індивідуума незалежно від його соціального походження і майнового стану (доступу до середньої, вищої освіти, медичного забезпечення, юридичного захисту), а також забезпечення функціонування непривабливих для приватного капіталу галузей, які, проте, потрібні суспільству» [10, с. 17].